

NÅGRA TECKEN I TIDEN. Ett kåseri.

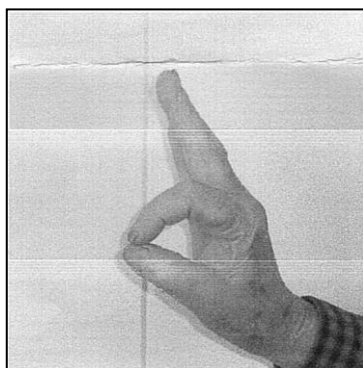
Av Inge Bäckström, Harads

Visst klarar vi oss bra, även om vi bara kan lite överlulemål (se sid.) och standardsvenska, men beteendevetarna säger att kroppsspråket är närapå lika viktigt. Vi nordbor är väl inte lika bra på det som t.ex. italienare och fransmän. Ett väldigt viftande med armarna.

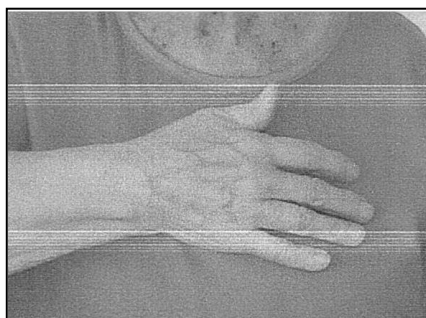
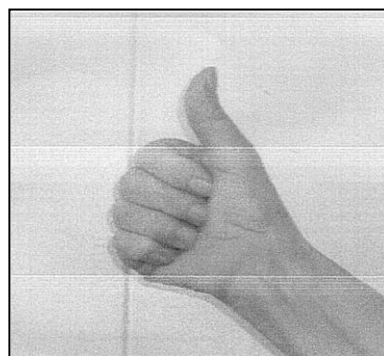
Vi är väl mera trögjur och sengångare. Man ska väl inte bära sig åt så mycket.

Men kroppen och musklerna pratar minsann en hel del. Viktigt är ju bl.a. att man inte hänger med huvudet, att kroppshållningen är upprätt, att vi inte rör oss klumpigt eller flackar med blicken. När presidentkandidaterna i USA debatterar, studerar hundratals kommentatorer minsta detalj i deras minspel, alltifrån minsta lilla muskelryckning i näsvingen till leendets bredd.

Vår s.k. framtoning betyder ju så mycket. Vi borde väl vara lite mer öppna och spontana så som vi upplever ”sydlänningar”. Hoppa till av glädje kanske, omfamna mera, gråta eller skratta. Vifta på som väderkvarnar.

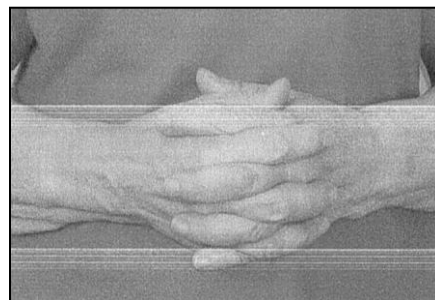
Även vi nordbor kan ju också tala lite med tecken. Inte så ofta ser jag gesten t.v. som betyder ”fint”, ”bra gjort”. Vanligare är nog ”tummen upp” i samma betydelse.

Håller vi möjligen högra handen för hjärtat, när kungssången eller nationalhymnen spelar? Nähä. Och varför inte?

Ett och annat korstecken borde dröja sig kvar i kyrkan, sedan Sverige var katolskt. Och en del invandrare tar med sig gesten hit. Vi övade oss själva minst tjugo gånger på Nya Valamo kloster. Det gick ganska bra.

Knäppta händer skulle man förr ha i vapenhuset (kyrkans förhall) för att visa, att man inte har någon dolk med sig in. Sedan har tecknet blivit ett ”böнемärke”.

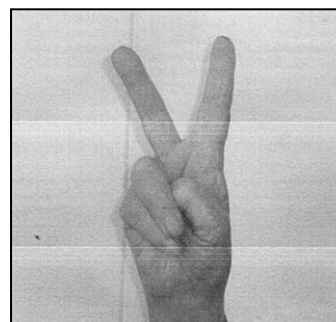
Ibland får vi se teckentolkare i TV-rutan. Rent otroligt. Hur kan de få hörselskadade att förstå ord som ”kommunalordförande”? Tänk om någon av oss skulle hitta på en gest som betyder ”snäll edeforsbo vill kommunicera”. Roligt att kunna flippa till det med fingrarna, när man är i Stockholm, Mallorca eller Thailand.

Ett för mig alldeles nytt tecken såg jag häromdagen. Två personer av yngre årsklasslyfte högerhänderna, slog ihop och sa: ”Gimmi fajv”. Kan du tolka grejen?

Jag läste att en taxichaufför i San Remo eller Honolulu kan massor av fula gester för att reta upp medtrafikanter eller barbesökare. Följden kan bli en rejäl smocka, minst.

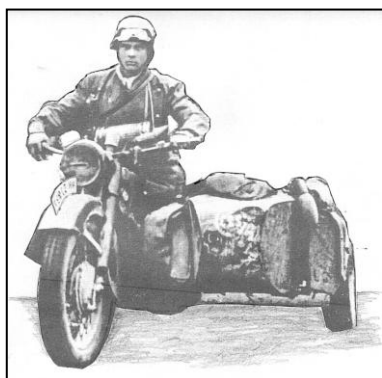
Nå, kanske bäst att vi håller oss lita lugna och tröga, som vår norrbottniska/norrländska natur nu är. Man kan nämligen göra bort sig rejält. Det gjorde Ronald Reagan i Japan. Han skulle avsluta sitt tal med Churchills berömda V-tecken (Victory, seger). Man gör V-et med lång- och pekfingeret, övriga fingrar knutna och vända mot åhöraren. Men presidenten visade utsidan av handen mot dignitärerna, vilket betyder: ”Jag har satt horn i pannan på dej, har haft ihop det med din fru”.

Tablå, långa hakor.

I början av 80-talet var jag och frugan i Björneborg och tittade på ett internationellt antikbilarally. Fordonen stannade till några sekunder, innan de avslutade genom att köra in genom en ”äreport”.

Där stannade till en Austin Seven från 1931. En gammal Pobeda från grannen i öster. En öppen Rolls från -36. En armélastbil från 1:a världskriget med tjugo sjuksköterskor på flaket. O.s.v, o.s.v. Applåder till alla, innan de puttrade in. Motor- och stilhistoria.

Så kom en tysk soldat på en NSU motorcykel. Full mundering, hjälm och kulspruteattrapp i sidovagnen. Helt tidstroget. Han stannade ju också till lite, fick applåder men gjorde ett misstag. Han sträckte ut armen och gjorde Hitlerhälsning. Vilken sordin det lade på finnarna! Händerna sjönk ner, ansikten stelnade.

Det gäller också att ha kunskap om kulturella skillnader. Det finns t.ex. miljöer ute i världen, där en man inte bör hälsa på en obekant kvinna genom att ta i hand. Kan uppfattas som oförskämt. Vad gäller kroppsspråket finns mycket att lära på biblioteket. Vad beträffar gester och tecken i allmänhet, anbefalles en viss försiktighet.